

Đanhia

Tất cả đều yên tĩnh và thanh bình như không có chuyện gì xảy ra. Đàn ong vo ve trong bụi bìm bìm. Mặt trời chiếu sáng trên con đường, trên tất cả mọi sinh vật đang sống và đau khổ. Và lao động và mơ ước và đấu tranh. Mặt trời đã xuống thấp, ráng chiều đang tàn dần nhưng vẫn còn tỏa hơi ấm giống như những mộng ảo nào đó. Và có một cái gì đó vẫn còn chưa đi khỏi cùng với ráng chiều, nó đang tan dần cho đến lúc sẽ biến mất hoàn toàn...

Giữa rừng thông có một ngôi nhà. Hoa mọc trong vườn. Hàng bờ rào trúc đào. Dây trường xuân, đan vào nhau quấn quýt. Và cửa sổ. Bên cửa sổ là Đanhia, cô nhìn ra đường, ra vườn ươm, nhìn dòng sông uốn khúc, nhìn đàn chim bay đi... Thế là lại chủ nhật. Và cô chờ đợi trong cái tĩnh mịch thanh thản của buổi chiều tà.

Nước mắt lăn trên gò má. Cô chùi đi, tự trách mình vì chuyện đã khóc và vì câu chuyện xảy ra ở giữa vườn. ở ngoài trời. Anh đang nhìn cô ta và cô nghĩ: "Đấy, chỉ cần nói chuyện với người ấy một hai lần, và thêm một lần nữa. Thế là mỗi dây ràng buộc đã len lén đến

gần lúc nào không hay".

Đây là câu chuyện ở đằng kia, trong vườn ươm, còn bây giờ ở đây mới trồng trái làm sao. Nhưng ngày hôm ấy... Anh đã xuất hiện, hăng hái, với kiểu nhìn và mỉm cười có cái gì đó khác biệt. Sau đó, lúc anh đi rồi, các cô gái liền thoảng:

- Có đúng đấy là kỹ thuật viên trồng rừng mới hay không? Ước gì được biến thành bụi cây nhỏ để anh ta vuốt ve nhỉ. Mà anh ta hỏi gì cậu đấy, Đanhia? Cậu có nói với anh ta dù chỉ một câu rằng chúng mình là những người lao động tiên tiến và cậu là đội trưởng của chúng mình không đấy? Nói rồi hả, dĩ nhiên phải như thế. Mà cậu có thích anh ta không?

- Mình có cảm tưởng các cậu chỉ nghĩ đến mỗi điều ấy thôi thì phải. Anh đi ra trạm bơm nước, còn họ cứ đứng giữa khu trồng cây đưa mắt nhìn theo anh cho đến lúc Đanhia nói như gắt:

- Thôi đủ rồi. Đi làm đi.

Đanhia sinh ra là để lao động, yêu mến và chăm chút những cây non trong vườn ươm của mình. Cô hiến dâng tất cả cho công việc và đòi hỏi rất ít. Cô sống một mình nhưng cảnh cô đơn không làm cô khổ sở. Cô sai những bước dài như người lính trong bộ quần áo lao động đi khắp chỗ với quyển sách trồng rừng trong tay. Cô yêu thích những nơi đã làm nảy sinh trong cô bao hoài bão ước mơ, tựa như cây mê diệt tự quan tâm đến mình vậy.

Thoạt đầu, Hogiê có vẻ như kết thân với Nadia, họ tán gẫu về một chuyện gì đó và Nadia khúc khích cười như bị cù. Nhưng sau đó anh lại lảng tránh cô và bắt đầu gần Đanhia nhiều hơn. Họ dạo chơi đến

tận chiều tối, tranh luận ở khu vườn ươm hay ở bậc thềm trước nhà. Ngày "Hội thông", Đanhia làm mọi người ngạc nhiên khi cô xuất hiện trong bộ váy áo màu vàng cam khiến cho thậm chí không gian xung quanh tưởng như cũng bốc cháy lên được. Hogiê nhảy với Nadia, rồi với Têrêxa và với các cô gái khác làm việc trong vườn ươm. Đanhia đợi anh đến bên cô. Và anh đã đến.

Đã quen với bộ quần áo lao động nên khi nhảy trong chiếc váy mới cô cảm thấy như mình không mặc gì cả. Khuôn mặt cô ửng hồng. Nhưng cô nhảy đẹp, miệng luôn mỉm cười. Hogiê cố kéo cô sát lại gần mình, nhưng cô né ra. Cô liếc nhìn mọi người xung quanh xem có ai để ý không. Mùi đàn ông, ánh sáng mờ ảo và vải váy nhẹ tang mơn trớn che thân hình cô, cô có cảm giác như chẳng có gì che đậy người cô cả. Đầu óc quay tròn, ngực hai người chạm vào nhau, còn chân thì lướt theo cùng một nhịp điệu. Anh hoàn toàn ở bên cạnh cô và cứ nói, nói mãi:

- Tôi không nghĩ là chị nhảy đẹp như vậy đấy... Các cô ở vườn ươm kể nhiều về chị...

Còn cô thì cảm thấy tay anh trên eo mình, và bị ám ảnh bởi cái ấn tượng vải áo biến mất, bốc hơi mất. Cô nhìn lên môi Hogiê đang thì thầm:

- Ngày mai tôi sang khu rừng cấm. Chị có muốn cùng đi với tôi không? Giá như chị làm quen với công việc ấy thì cũng hay đấy... Tôi sẽ rẽ qua đón chị vào sáu giờ sáng.

Cô quay tròn và quay mãi, mắt liếc nhìn tứ phía, cô đoán xem có ai đó nghe thấy không bởi vì cô cảm giác dường như giữa cô và Hogiê

xuất hiện một cái gì đó thân mật quyến luyến, cô cảm thấy nó ở trong ánh mắt nhìn, trong cái nắm tay, và thấy cuộc nói chuyện của họ như một cuộc hẹn hò bí mật.

- Được, sáu giờ.

Anh nhìn vào mắt cô, còn cô thì không để lộ ý nghĩ của mình trong ánh mắt.

Sau buổi hội, Hogiê chở cô về nhà trên chiếc xe chạy ga và còn quay trở lại đón Nadia và Têrêxa.

Rồi sau đó trong đêm thanh vắng là "Tất cả cái ấy để làm gì nhỉ? Chúng nhằm mục đích gì? Thực là ngu xuẩn... Anh còn quá trẻ... Sự thực mình chưa phải đã già. Và đứng đắn... Mà bỗng dưng tất cả là thật thì sao nhỉ?... Ôi, không, đơn giản chỉ là mình tưởng tượng ra thôi". Đanhia vào giường nằm và lắng nghe tiếng rừng thông xào xạc trong đêm tĩnh mịch, thả hồn theo những mơ mộng và không tin vào chúng.

Lúc cô nhìn thấy chiếc xe chạy ga hiện ra từ sau chỗ ngoặt thì toàn thân như có một luồng điện chạy qua. Họ không nói gì với nhau cả. Anh mở cửa xe, cô nhún người nhảy lên cabin.

- Chị đóng cửa cẩn thận rồi chứ?

- Rồi, - Đanhia trả lời.

Nhưng anh vẫn với tay qua, chạm cả vào người cô và đóng sập cửa xe đánh sầm một cái.

- Đây, bây giờ mới thật chắc chắn.

Và anh cho xe đột ngột vọt lên, bỏ khu vườn ươm lại phía sau. Cảnh yên tĩnh mát mẻ bao trùm trên đường đi. Sự va chạm với Hogiê mỗi

lần gặp ổ gà như dòng điện thiêu đốt toàn thân cô suốt từ ngực xuống đến chân và ngược từ chân lên đến ngực. Cô nhìn sang anh. Nhưng anh không rời mắt khỏi kính chắn gió. Những rặng núi đen thẫm. Bóng dáng cánh rừng thông chìm trong sương mù. Đanhia hít thật sâu làn không khí trong lành ngào ngạt mùi nhựa thông. Gặp ổ gà là thân thể họ chạm vào nhau. Sương mù như sợi tóc trải dài trên cỏ khô. Con đường uốn khúc giữa rừng thông, và Đanhia mệt mỏi vì chờ đợi một điều gì đấy, thốt lên:

- Tôi yêu những buổi sớm mai...

Nhưng anh hình như không nghe thấy. Cô nhìn anh, mong anh lên tiếng trả lời, cô rời mắt khỏi con đường và nhìn vào miệng anh chờ đợi tiếng nói của anh. Và bỗng nhiên cô cảm thấy thèm khát được đưa tay vuốt tóc anh, áp chặt vào môi anh, rồi chính cô lại hoảng sợ với ý nghĩ ấy. Tất cả vẫn như những lần gặp gỡ trước, chỉ có điều mãnh liệt hơn nhiều. Dù sao một cái gì đó rồi phải đến, phải xảy ra... Mặt trời đã lên cao và những tia nắng đã hút hết sương trên cỏ, dưới gốc thông. Cô trở nên mềm mại và tươi mơn mớn. Họ đi sâu thêm vào một rừng thông nhỏ nữa. Những hàng cây cao vút, thân thẳng tắp và oai vệ. Những vệt nắng nhảy nhót trên thân cây.

- Đã đến vùng thông trái - Hogiê nó và dừng xe lại. Bầy chim tômêghin chuyên ăn sâu thông bay chuyển từ cành này sang cành khác. Chúng nhiều vô kể và phần lớn bay trong không khí nên tạo ra cảm tưởng như chúng không khi nào đậu xuống cả.

- Có lần người ta chở chúng đến trong những chiếc lồng và thả ra ở đây đấy - Hogiê nói.

- Và họ làm như vậy là đúng
 - Tôi không hiểu như thế để làm gì.
 - Đó là loại chim cần thiết. Nó giúp bảo vệ sự cân bằng sinh thái.
- Người ta chở chúng từ Maiare đến ư?
- Tôi không rõ. Tôi quả là không biết nhiều thứ.
- Đanhia nhận thấy một vài cây thông to lớn và khỏe mạnh nhất có vạch những vết chữ thập màu vàng.
- Còn những vết chữ thập này thì có ý nghĩa gì?
 - Vết đánh dấu đấy. Người ta đánh dấu trên những cây lấy hạt. Đây là một khu rừng tốt nhất của ngành lâm nghiệp.
 - Hay quá! Tôi muốn được đi học. Còn điều tuổi tác đã không còn...
- Anh lại gần cô và hầu như đứng sát bên cô.
- Tại sao chị lại nói thế?
- Cô đứng im, đầu cúi xuống.
- Học thì không khi nào là muộn cả. Có nghĩa là... Hơn nữa chị hoàn toàn còn rất trẻ.
- Đanhia vẫn đứng nguyên một chỗ, mắt nhìn xuống.
- Chúng ta đi thôi, rồi tôi sẽ giảng cho chị một điều gì đó.
- Họ bước ra chỗ bìa rừng. Bóng mát tỏa xuống nơi đây. Gió du đưa cành thông và bầu trời lấp ló giữa đám lá, còn trên mặt đất thì thấp thoáng những đốm sáng và tối xen kẽ nhau.
- Thế có nghĩa là thế nào?
 - Phải, phải, có thông đực và thông cái...
 - Nhưng làm sao phân biệt được chúng?
 - Hơi khó đấy, nhưng dần dần chị sẽ học được cách phân biệt. Cây

cái ra hoa hơi sớm hơn cây đực, tức là vào tháng bảy, còn cây đực thì ra hoa vào tháng tám.

- Thế ở đây kia là cây thông khổng lồ nào vậy?

- Ồ, đây là một cư dân cổ cự. Những cây thông như thế ở đây có lẽ ngay Côlumbô cũng đã nhìn thấy rồi ấy chứ.

Cô sai những bước dài nhẹ nhàng leo lên đồi, vững tâm tìm chỗ đặt chân chắc chắn. Đôi lúc Hogiê đỡ tay cô và anh vừa tiếp tục giảng giải vừa nhìn thẳng vào mắt cô. Lên đến đỉnh đồi, họ dừng lại.

- Nghỉ một chút chứ? Chị có vẻ mệt rồi...

Hogiê nằm dài trên tấm thảm lá thông. Cô gái nằm xuống bên cạnh, đầu gối lên cánh tay và ngắm nhìn những ngọn thông lay động trong gió.

- Chị là một cô gái thú vị.

Cô đợi anh nói tiếp, nói với cô điều gì đó như... chạm vào tay cô, nắm lấy bàn tay và cô nghĩ: "Nếu mình yêu cầu anh ấy thì sao nhỉ? Không, như vậy đâu được. Anh ấy cần phải tự làm. Bọn thanh niên trong vườn ươm làm chuyện đó cực kỳ đơn giản, có điều mình không thích. Anh ấy chỉ việc tung cái móc hoặc quăng dây thòng lọng ra là xong, nhưng anh ấy phải tự mình làm việc đó. Dứt khoát là anh ấy". Nhưng Hogiê đã thôi không nhìn cô nữa mà đang chăm chú nghiên cứu một trái thông và lôi hạt ở trong đó ra. Bỗng anh chồm dậy, phủi quần và nói:

- Thôi, đến giờ rồi. Còn nhiều việc phải làm.

Anh đưa tay cho cô nắm, kéo cô dậy và đi trước. Anh vò nát lá thông trong lòng bàn tay và đưa lên mũi hít hít mùi nhựa tỏa ra. Đành đi

tụt lại phía sau vài bước. Họ ra đến chỗ đậu xe. Anh lại bắt đầu giảng giải vấn đề cho cô đi học để am hiểu nghề rừng có tầm quan trọng như thế nào. Sau đó anh nói về Nadia, và Đanhia bỗng ứa nước mắt. Cô vội chùi ngay đi. Nhưng anh đã biết. Anh nắm tay cô:

- Chị làm sao thế?

Cô không trả lời.

- Đanhia, có chuyện gì vậy?

Bầy chim tômêghin trả lời thay cô bằng tiếng hót lạnh lạnh âm vang của chúng.

- Chị thực sự có thể học được. Chị có khả năng mà. Và tôi sẽ giúp đỡ chị.

Đanhia lau vội nước mắt và trả lời:

- Tất nhiên là tôi có thể học được. Cái gì ở đằng kia thế?

Nhưng trong người cô từ từ dâng lên một nỗi buồn, nỗi buồn âm thầm của mối tình che giấu sau nụ cười.

Manuel Cofigno

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003